

Altruistul

Blacks

Sunt vise de foc în liniștea nopții
Ce urcă speranța pe căi, în avânt
Iubirea și-alege în voie iloții
Un petec de apă și-un boț de pământ.

Un dans îi cuprinde și-o tainică boare
Ea cald îl îmbracă cu brațe ce-l vor
În pala iubirii și-n dulcea chemare
Se moaie-n suflet, se stinge în dor.

În mare se culcă prea largi orizonturi,
Iar timpul înoată în marea de foc
Din aburi de vise și clocot de porturi
Se naște un suflet ce n-are noroc.

Senin îi e chipul și-i pură gândirea
Puternică pală îi suflă-n destin
Privește departe, văzând omenirea
Scăldată în haos, durere și chin.

Cu pași tremurânzi el merge agale
Legat îi e trupul de-a' lumii nevoi,
Dar spiritul liber nu știe de zale,
E apa tâșnindă din trupul zăvoi.

În buche de carte își vede aleanul
El poartă cu soarta intern dialog,
Când zestrea Luminii o-ntunecă banul,
El pleaca spre Hades drept suflet zălog.

Și aripi își pune sandalelor roase
Mantie de rouă pe umerii fermi
Cu pală arzândă în minte și oase
El trece ținutul trecutelor vremi.

Pe cercuri arzânde, în horă se prinde
Cu umbre ce-așteaptă eternul județ,
Iar cartea și crezul, a sale merinde,
Îi dau energie și pasul semeț.

Un râu se așterne în calea urmată
O luntre se-nalță la mal, tremurând,
Iar Charon prin ceață clienții așteaptă

Să-i ducă în beznă și-n negru străfund.

Hidos e Cerberul ce-și flutură coada
El stă și așteaptă pe tron de catran
Și dulce aluaturi mănâncă prihoada
Când barca se mișcă la zgomot de ban.

Iar tânărul oaspe spre Hades coboară
Îi cere să vadă destinul lumesc,
Cum râde Olimpul de-a lumii ocară
Și cât se întinde vechilul ceresc.

Îi cere să vadă speranțe apuse,
Destine înfrânte și bieți muribunzi
De banul ce mușcă, de arme depuse
Spre-a lumii sclavie a-titanilor scunzi.

Cuvinte mărețe îi mistuie mintea
El cere speranța căzută... și-n schimb,
Își pune zălog și trupul și cinstea
Cunună de lauri să-i prindă în nimb.

E albă lumina ce naște în faptă,
Gigantică faclă al său altruism
Ce-i smulge lui Hades ascuns-a lui șoaptă
Ce sparge lăcate din negrul sclavism.

Se-nvolbură Stix-ul, cărare formează,
Iar Lumea apare plutind pe un vis,
Lăsând în adâncuri a negrului piază
Ce-n bani își aflase al ei necuprins.

Când tânărul oaspe departe privește
El vede o lume clădită din nou.
În temnița-i rece speranța clipește
Căci el este liber în negrul cavou.